

ДОНАЛД БИСЕТ БАБУНКА

Превод от английски: Корнелия Лозанова, 1992

chitanka.info

Имаше едно време една бабунка на пътя. Тя беше много щастлива, защото всеки път, когато през нея минеше автобус, той се друсваше яко, а пътниците в него възкликваха:

— Оу, каква бабунка!

Кондукторът пък добавяше:

— Тази бабунка си я бива!

— Наистина съм доволна, че съм бабунка! — казваше бабунката.

Веднъж по пътя се зададе момченце на велосипед.

— Хайде сега да те видя — рече бабунката, но момченцето завъртя кормилото и я заобиколи.

Бабунката остана крайно разочарована.

— Не се ядосвай! — успокои я пътят. — Виж, задава се автобус!

Автобусът стигна бабунката и се друсна яко, а шофьорът възкликна:

— Оу, каква бабунка!

Кондукторът добави:

— Тази бабунка си я бива!

Пътниците в автобуса пък извикаха в един глас:

— Ама че бабунка!

Така бабунката възвърна доброто си настроение.

Един пролетен ден на пътя се появиха работници. Те поставиха червени флагчета, за да отклонят движението, после извадиха инструментите си и изляха асфалт.

— Така автобусите няма повече да се друсат — потри ръце началникът им.

Работниците прибраха инструментите и червените флагчета и си отидоха. Тогава по пътя се зададе автобус. Той мина, без да се друсне. След него минаха още няколко автобуса, също без друсане.

— Чудя се къде ли се дяна бабунката? — рече едното пътно платно на другото. — А беше такава сладурана!

В това време приближи момиченце с тротинетка. То не внимаваше много-много къде кара и изведнъж падна, а на челото му се появи цицина.

— А, ето къде била бабунката! — обади се пътят. — Момиченцето я намери.

— Надявам се, че не боля много — помисли си цицината.

Всъщност болеше и още как!

Но майката на момиченцето я намаза с мехлем против цицини.

Цицината не искаше да се маха, но нямаше какво да прави. Тя се натъжи и се скри в шкафа за играчки, при една стара топка за тенис.

— Явно никой не обича подутини — рече си тя. — А пък аз толкова се надявах да съм полезна с нещо.

— Тогава ела да ми помагаш да скачам по-добре — обади се топката за тенис.

— Ами, добре, мога да опитам! — отвърна подутината.

И тя наистина положи усилия и още същия следобед, когато момиченцето излезе да играе с топката, тя скачаше много по-високо от друг път — по-високо от главата на момиченцето, по-високо от перото върху шапката на майка му, по-високо дори от уличната лампа.

Момиченцето беше доволно, радваше се и подутината.

— Харесва ми да подскачам! — мислеше си тя.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.